

Rechtbank Limburg
10 april 2019
ECLI:NL:RBLIM:2019:3356

MAG TUSSENPERSOON ZELF AANVRAAGFORMULIER INVULLEN?

Op de redelijk handelend en redelijk bewakende tussenpersoon rust de plicht om zijn werkzaamheden zorgvuldig en nauwgezet te verrichten. Dit betekent onder meer dat de tussenpersoon bij het invullen van het aanvraagformulier zich goed moet realiseren wat de reikwijdte van de daarop gestelde vragen is en wat de consequenties (kunnen) zijn van de daarop te geven antwoorden. Dit geldt te meer als het gaat om de (voor verzekeraars) cruciale vraag naar het strafrechtelijk verleden van de aspirant-verzekeringnemer. In deze zaak die aan Rechtbank Limburg was voorgelegd, speelt de vraag of de tussenpersoon moet opdraaien voor de gevolgen die het geven van een onjuist antwoord heeft voor de verzekeringsdekking van zijn klant. De casus was als volgt.

X is werkzaam in de horeca en in juni 2012 sluit hij een zakelijk leasecontract voor een Mercedes-Benz Vito. Voor de verzekering van de Vito heeft X zijn tussenpersoon ingeschakeld. Een medewerkster van de tussenpersoon heeft het aanvraagformulier van de autoverzekering alvast zelf ingevuld. Bij de vraag naar het strafrechtelijk verleden heeft de medewerkster van de tussenpersoon 'nee' ingevuld. X heeft dit formulier ondertekend. De autoverzekering is (via Voogd & Voogd Verzekeringen) tot stand gekomen. In april 2014 is de Vito gestolen en in juli van dat jaar is de auto bij een grenscontrole in Polen aan-

getroffen. Door de expert is de schade zonder btw vastgesteld op 21.500 euro. Voogd & Voogd weigert deze schade aan X uit te keren. Volgens Voogd & Voogd heeft X de vraag naar zijn strafrechtelijk verleden ten onrechte ontkennend beantwoord. X richt daarop zijn pijlen op zijn tussenpersoon. X verwijt zijn tussenpersoon dat deze het aanvraagformulier niet naar waarheid heeft ingevuld. Uit de door X en de tussenpersoon tijdens een voorlopig getuigenverhoor afgelegde verklaringen blijkt dat X ten tijde van de verzekeringsaanvraag in juni 2012 in voorlopige hechtenis zat. X werd verdacht van overtreding van de Opiumwet en de Wet wapens en munitie. X is uiteindelijk voor deze vergripen door de strafrechter onherroepelijk veroordeeld. De tussenpersoon heeft verklaard dat het computersysteem de vraag naar het strafrechtelijk verleden standaard met 'nee' beantwoordt. Hoewel de tussenpersoon er van op de hoogte was dat X in voorlopige hechtenis zat, is er tussen hen beiden nog discussie gevoerd of de vraag met ja of nee beantwoord diende te worden. De tussenpersoon was van mening dat de vraag met ja beantwoord zou moeten worden. De tussenpersoon heeft aan X de suggestie gedaan om bij zijn raadsman in de strafzaak hierover navraag te doen. Zonder af te wachten of X dit daadwerkelijk zou doen, heeft de tussenpersoon, ondanks zijn eigen opvatting, het antwoord op het aanvraagformulier desondanks ongewijzigd op 'nee' laten staan. De rechtbank rekent deze gang van zaken de tussenpersoon aan. Als een tussenpersoon voor-involwerk verricht, moet hij zeker weten dat de door hem gegeven antwoorden op de vragen juist zijn. Het betreft immers antwoorden die de aspirant-verzekeringnemer

eigenlijk zelf had moeten verstrekken. Als de tussenpersoon dit nalaat, handelt hij onzorgvuldig. De rechtbank overweegt verder dat de tussenpersoon zich ervan moet vergewissen dat zijn klant, de aspirant-verzekeringnemer, de voor-ingevoerde antwoorden controleert. Ook dient de tussenpersoon zijn klant erop te wijzen welke gevolgen het kan hebben voor de verzekeringsdekking als er foutieve antwoorden op de vragen worden gegeven. Het is de tussenpersoon immers bekend dat het verstrekken van onjuiste informatie op een verzekeringsaanvraagformulier erin kan resulteren dat de verzekeraar weigert om dekking te verlenen. De rechtbank stelt vast dat de tussenpersoon op deze fronten jegens X tekort is geschoten. De tussenpersoon wist nota bene dat X in voorlopige hechtenis zat. Maar ondanks die kennis heeft de tussenpersoon de vraag of de aspirant-verzekerde in contact is geweest met politie of justitie met 'nee' beantwoord. Van de tussenpersoon had mogen worden verwacht dat de vraag naar het strafrechtelijk verleden ruim opgevat dient te worden. Dat X nog niet strafrechtelijk was veroordeeld maar 'slechts' in voorlopige hechtenis zat, maakt niet dat de vraag met 'nee' beantwoord kon worden. In het geval de tussenpersoon hierover twijfels had, dan had hij zich actiever moeten opstellen. Bijvoorbeeld door zelf navraag te doen bij de verzekeraar hoe de voorlopige hechtenis moet worden gezien in het licht van de gestelde vraag naar het strafrechtelijk verleden. De rechtbank komt tot het oordeel dat de tussenpersoon door het ongewijzigd indienen van het aanvraagformulier niet heeft gehandeld zoals van een redelijk bekwaam en redelijk handelend tussenpersoon mag worden verwacht. De tussenpersoon is dus toerekenbaar tekortgeschoten in de nakoming van de bemiddelingsovereenkomst. De rechtbank begroot zelf de schade die X heeft geleden als gevolg van de fout van zijn tussenpersoon. De rechtbank stelt daarbij vast dat als de vraag naar het strafrechtelijk verleden wel met 'ja' was beantwoord, het niet uitgesloten was dat X niet elders een diefstalverzekering voor de Vito had kunnen sluiten. Volgens de rechtbank had dit namelijk wel gekund maar zou X in dat geval een hogere premie hebben moeten betalen. Die hogere premie wordt door de rechtbank begroot op 300 euro per jaar en strekt (gecumuleerd) in mindering op het vastgestelde schadebedrag. De slotsom is dat de tussenpersoon zijn klant dient te compenseren voor de gevolgen van zijn handelwijze.

Mr. C. (Coen) Fledderus
De auteur is advocaat bij Polis Advocaten te Den Haag.

